

Első őszi hosszú túránkat a Bükkbe szerveztük. És ha Bükk, akkor bizony a híres-hírhedt csurgói ház. Nekem az első, de a többiek ódákat zengnek róla.

Kimondott kiscsoportos túrának ígérkezett, mivel egy kocsiba koppra befért a csapat. Név szerint Drogos, Ryan, Zé, Hepe, Frenky.

Az odaút eseménymentes is lehetett volna, ha... Ha megtaláljuk a Tecsót. Vagy Miskolcot építették át vagy a GPS alkalmatlan a feladatra (bocs Hegyó J), más tippem nincs, de fél óra keringés után a közönség- és a telefonos segítség elhasználásával tudtuk csak megkezdeni az ellátmány beszerzés végrehajtásának megvalósítását.

Zsákmánnyal megrakodva végre elértük a házat. Szép. Gyors egyeztetés, vacsoraszerű táplálkozás, görnyedés a térképek fölött. Básszus, a Bodzást be is kell nittelni! Próba a nittbeütővel. Négyen állunk neki, de csak tíz perc alatt sikerül beütni. Na, ezzel holnap még szopni fogunk!

A borús másnapot a tojásrántotta indítja el, ha meg tudnám enni. Marad a kenyér rágcsálása a teával. Célunk a Bodzás oldali egyes, kettes víznyelők.

Kocsival tartunk a cél felé, majd gyalogra váltunk. Az úton fölfelé gyönyörű szép gombák, mohák, harasztok. Azért egy kis zsörtölődés, ki is vigye fel a közös motyót.

Elérjük a Bodzást, beöltözünk, legórjuk a kötelet és Ryan leereszkedik a nittbeütővel felvértelve. Az már most látszik, hogy a kötel durván fölfekszik. Várunk, sokáig nem történik semmi, majd fény tűnik fel az akna szájában, előkerül Ryan feje. És cirádás körmondatokban sorolja a nehézségeket. Najó, nem nittelünk, menjünk tovább. Hegyó rejtélyes kiszombolyos térképeinek most hasznát vesszük. Itt van a közelben a Csemetekerti víznyelőbarlang. Nem is köteles, na legalább nincs ami felfeküdjön.

A bejárat egy helyes kis, meseszép patak mellett van, pára, zöld növények, a csobogó víz, mind-mind gyönyörű. Érdemes pár percre megállni és körülnézni. Na, de barlangászni vagyunk itt, gyerünk csak lefelé! Előtte lehámozom magamról a slósz. Hiba volt.

A térkép említ egy travit, de ez ránézésre több annál. Tékára kötünk egy kötelet és szépen ledülferezünk. A réseken át csepeg, csurog, folyik be a víz, hiába itt van a patak valahol fölöttünk. Jókora agyagos szmőtyi nehezíti a bejutást a Denevér-terembe, de ezen átkúsza szépséges cseppkövek és egyéb geológiai látnivalók tárulnak szemünk elé. Na meg néhány denevér és csontok. Aztán egyszerre csak felbukkan némi maradvány. Úgy látszik valaki épp a járatban feledkezett meg magáról. A leletben gyümölcsök magvai is vannak, innen az ötlet: itt bizony nyest tanyázhat. Ryan hamarost elkezd kifarolni, nem szeretne a szűk részen szembetalálkozni egy megriasztott, vérben forgó szemű nyesttel.

Mindannyian vissza a kiindulási pontra, aztán át a beszédes nevű Szifonon. Egy rövid kuszoda, amiben persze szügyig áll a víz és még csordogál is az utánpótlás. Ide csak három mindenre elszánt barlangász megy be. Agyaglejtő, amin a lecsöpögő vizek kis „agyagcseppköveket” hoztak létre. Innen egy kis travizással elérhető a végpont, aztán mást már nem is látni. Indulunk kifelé. A travinak nevezett részen Ryan pár lépésből feljut, Dóri hozta a slósz, én meg... én meg próbálkozom lépőhurokkal, kelesztéssel, de sehogy sem érem el a lépést. Így hát lekönyörgöm a slószom. A maillon csupa agyag, a mellest eleve körülményes befűzni, megszenvedek a kijutással.

De megérte. Amilyen kicsi a barlang, olyan szép és szinte él.

A közelben még egy zsomboly van, az Útmenti. Télleg közel van és télleg útmenti.

Elkezdődik a beszerelés, közben egy helybeli ember gyönyörködik bennünk és felszerelésünkben. Leérve az első aknába megint csak fekszik a kötél mindenhova.

Egy szűk nyílással indul a következő akna, de túl szűk, túl felfekszik, túl nincs téká, dübel, akármí. Áh, hagyjuk, nézzünk körül itt, nem kell mindenáron erőltetni. Szép kis barlang, de az előbbi sokkal kedvesebb volt. Menjünk is ki, itt már nincs több dolgunk.

Kiszerezés után ebédelünk, beszélgetünk, figyeljük egymáson a sün-kór tüneteit: giliszta-fogyasztás, pisze orr, gomb fülek. Egyelőre mindenki negatív. Jól el is ment az idő, lefele tartunk, megint gyönyörködünk a gombákban. Zében feltámad a gombavadász, de bármiféle határozó nélkül nem mer senki belevágni.

A kocsinhoz érve kiderül, hogy Hepének bizony tankolni kell, evégett Miskolcra be kell látogatni. Jajj, most kénytelenek leszünk megvárni őt Burger Úrnál. Annyira kár...

Hamburgerek, turmixok, kávék fogyasztása, egy párocska akusztikai bántalmazása.

Visszaér Hegyó, elfogyasztja hamburgerét, kérem vigyázzanak, a menet indul! Következő megállóhely a Szikla.

A tévében Megasztár, X-faktor, valami ilyesmi a helyi közönség lelkesen szurkol kedvencének. Mi bevonulunk söreinkkel és szolid csocsómérkőzés kezdődik. Pörgetni nem ér! Drogos nagyon okosan a ruháját szárogatja a radiátoron. De a többség hagyja vizesen rothadni. Mármint a saját cuccát. Csocsó után darts, a nyilak mindenhova repkednek, szerencsére a tábla körül elég nagy a parafa védőburkolat, nem lyukadunk át a szomszédos helyiségbe. Muszáj lesz kijelölni biztonsági- és veszélyzónát.

Tök jó a hely, jó a móka, de az igazi ok, amiért kitartunk itt, az a csapat bővülése. Valiék ugyanis szélesebben száguldanak felénk, érkezésük este kilencre jósolható.

Jópár sörön túl vagyunk már, mikor megjönnek. Addigra viszont megkomolyodunk. Van aki lassan már indulna, de Gábor és István még nyom egy darts partit, Zoltánnak pedig még csomó van a söréből.

Felérve a becuccoláskor kiderül, hogy orvul elfoglaltam Valiék törzshelyét. De mivel ez első Csurgózásom, szemet hunynak a vétség fölött.

A költözködés után takaros száradó overál és nyúl paraván mögött megkezdődik az esti ülőszak, amelyben végül megszavazódik a holnapi túraterv.

Vacsora után egy kislétszámú különítmény indul barlangba, ami nagyon vizes és nagyon szép. És egy pele lakik a környező bokrokon.

Annyira szép, hogy csoda még én is hangosan(!) lelkesedem, és annyira vizes, hogy konkrétan ömlik a nyakunkba minden.

A felszínen már mínuszok vannak, így parancsra a kiérés sorrendjében nem várva senkit egyenként indulunk haza, de a házhoz már egyszerre érkezünk.

Fél kettőkor megnyugtadjuk a felszíni ügyeletet és egy sör mellett még beszélgetünk.

Így nem csoda, hogy Hegyó másnapi aznapi ébresztőjére nem reagálunk.

Mára is közeli kis zsombolyok vannak. Lassú készülődés, amibe még belefér a Bálványoson álló kilátó megvizsgálása és a Tátra csúcsainak észlelése. Sőt, a régi sífelvonót is megtaláljuk, de forgatni nem sikerül, Pityke szerint a csigahajtómű miatt.

Nagy sokára elindulunk a Bánkút közelében levő Nyárjúhegyi zsomboly és barlanghoz.

Bánkúton némi CIVILizációra bukkanunk, turisták jönnek szembe az úton. Majd a sípálya mellett bevesszük magunkat az erdőbe. Most nem kell túl sokáig keresgélni, viszonylag hamar rátalálunk a barlangra, aminek a bejáratában hatalmas levélkupac éktelenkedik.

Meg is kezdjük a túrát, egy darabig még térdig süllyedünk az avarban, aztán egyre omladékosodnak a lemászások. És egyre több a denevér, úgyhogy megfontoltabban mozgunk.

Egy kis fonal húzódik a járat mentén, így eltévedni sem lesz módunk. Tán az utolsó lemászás előtt állunk, vagy inkább akna ez, vagy mi? És az sem biztos, hogy az alja az, amit látunk. Nézzük jobbról, balról, fentről, lentől, sréhvizavé, de csak nem akarózik senkinek sem lepróbálkozni.

Kiértén megkeressük a zsombolyt, ami nem nagy kunszt, mivel pont fölöttünk van pár köpésnyire.

Ámde a bejáratnál mindjárt szalamandrát látunk. Rövid, húsz méteres ereszkedés után már lent is vagyunk, és újabb szalamandrát találunk. (Ők be is lettek jegyezve tudományosan, igényesen a vadonlesőbe). Az akna alján egy lejtő, tele omladékkal. De a falak magasak, tán a felszínig ér a járat. Aztán egy rövid átbújás és máris egy omladékos teremben vagyunk, amire talán a varázsdoboz szó illik a legjobban. Mászunk erre-arra, föl-le de mégis a teremben vagyunk, látjuk egymás fényét az omladékkupacok között. Akárhogy óvatoskodunk azonban, egy kisebb omlás elindul és a sisakomon landol. Ryan erre letiltja a további felderítést, és kifelét vezényel. A lejtő alján az omladék miatt lelassulunk. Ugyanis meg kell várni, amíg a kolléga elér a lejtő/emelkedő tetejére, közben kőlavínát indítva, majd megvárni, míg felér a felszínre és eltisztul a lyuktól, mert a kötél alatt csak egy embernyi a hely és pereg le az avar, némi kővel fűszerezve.

Így hosszan eltart a kifelé, van idő fényképezésre, Pityke kattogtat is rendesen.

Csak kint töprengünk el igazán, hogy bizony ha hirtelenkedünk, csúnyább vége is lehetett volna, mint egy kis kőomlás.

A házhoz visszaérve a csodás napsütést és meleget élvezzük a jó ebéd mellett. Napozunk, szárítkozunk és sehogy sem fűlik a fogunk az újabb zsombolyokhoz, amik pedig itt vannak „közel”. Miközben a verőfényes őszi napsütésben a száradó overálok nehéz illatot lehelnek a lágy szélben, turisták érkeznek, bekukkantanak a házba, körbeleskelődnek, majd cuccainkat nézve felteszik a kérdést: Barlangászok vagytok? – Igen. – Látszik.

Na, köszönjük szépen.

Bükk túra 2010. 10. 1-3.

Írta: Frenky

2010. november 02. kedd, 09:02 -

Mostmár több barlang nem lesz, így szép lassan készülődni kezdünk.

Összepakolva a cucc, de nem a legjobb a hangulat. Ryannek kavarg a gyomra, az ebédje is kárba veszett, Vali „erdőt lát”, Zét meg engem különös viszkető kiütések borítanak homloktájon. Pedig nem is aludtunk egy szivacson.

De összegezve: Bükk ismét megmutatta, hogy nem csak a felszínen szép, hogy érdekes állatvilága van, hogy érdemes Csurgóra jönni, érdemes barlangásznak lenni!

Köszönjük!